

«ШЋЕПАН МАЛИ», ВОЈНИ КОМАНДАНТ

Први пут у историји Франуске, на дан историјског 14. јула 2008., упркос присуству десетине државника, премијер Франсоа Фијон није присутан поред председника Француске Републике (пете по реду) и председничке свите на великој паради у Јелисејским пољима. Саркози је иницирао «Медитеранску Унију», према упућенима, као део америчког програма, како би држава Израел што пре приступила Европској Унији (без икаквих уцена и захтева за хапшењем било каквих ратних злочинаца у рату који води више од тридесет година). Шефови осталих «несврстаних» држава у овом пројекту требало би да одиграју улогу «корисних идиота». Међутим, пуковник Гадафи, коме редовни испоснички живот и гладовања разбистре мозак, изгледа «зна за јадац», па се на овај позив није одазвао.

Окружен шефовима других медитеранских држава и својом свитом, Саркози је за национални празник ипак усамљен. Његов први министар Франсоа Фијон му се потпуно супротставља у свим најважнијим питањима формалног враћања војске у НАТО пакт и у свим питањима одбране. На прослави премијера Фијона нема, јер не жели да седи поред новог «председника». Анонимним потписом : «Генетал Суркуф» , први пут у свим француским медијима, гласно је објављено неслагање француске војске са «реформама», са враћањем земље у атлантски формални део НАТО пакта и са контингентима за америчке ратове, односно, објављен је разлаз француске војске са председником Саркозијем. Они који су потцењивали доктрину деголизма, тврдећи да чак и Француска данас прихвата НАТО пакт, у овом тренутку су занемели.

На Јелисејским пољима пешадија броји 4.390 људи, на небу је 65 авиона, авенијом каска 241 коњаник, клизи 229 возила, прате их 83 мотоцикла и 30 хеликоптера, али на прослави, први пут до сада, нема елитних војних француских падобранских јединица. Саркози је из страха од великог незадовољства у војсци , наложио да 14. јули 2008. прође без најелитнијих јединица француске војске. Иако ове јединице новог председника вероватно не би ни удостојиле параде, страх од војске код француског «Шћепана малог» све је јачи и све видљивији.

Никола Саркози, о коме се данас зна готово све од општег значаја, осим да је америчку политичку каријеру породично почео уз Френка Визнера Млађег који је оженио његову маћеху (а због које је некада његов отац био оставио мајку Андреју Малах) спроводи даље свој, односно задати «амерички програм». Одбија да помилује осуђенике и тиме сахрањује тековину Пете републике, председничку милост 14. јула, или боље рећи, задаје Петој републици Брутовски нож у леђа; све више око себе диже «кинески зид» заштите, симулирајући вештачку спонтаност површним медијским сликањем; смањује војску, повећавајући полицију и показује страх не само од војске, него и од народа. Још му само овог 14. јула недостаје побуна по затворима, у којима никога није амнестирао. Први пут , један француски председник Републике заштићен је на паради Дана Револуције тако што на 4.100 дефилијућих војника стоји 8.500 полицајаца, који га «чувају» од атентата.

Јадан ли је тај председник Пете Француске Републике , који се од атентата чува 14. јула!

Шта више, да би био избегнут сваки «опасни инцидент», дефилијућој војсци први пут су из парадног оружја извучени сви «реперкутори». Ниједан досадашњи француски председник 14. јула никада се није бојао смрти. Али, Саркозију, очигледно, савест није чиста.

Уочи дана прославе, 13. јула, човек кога у Француској поштује и левица и десница, један од ретких аутентичних социјалиста и бивши министар одбране, Жан Пјер Шевенман, видевши маневре и страх новог председника, изговара: «Као бивши министар одбране, дипринео сам трајном везивању француских социјалиста за Деголистичку традицију... Француска данас напушта контролу своје судбине и своје спољне политике, и све се трагичније удаљава од нашег историјског Деголистичког концепта одбране».

КО БЕШЕ ДАНТОН?

Празник или комеморативни дан свих Француза света, било да славе или да оплакују Револуцију, дан свих људи планете који је покренуо историју Европе и историју других револуција, инспирисао све побуне, све Монтањаре, Жирондинце и Јакобинце, дан који је родио Дантоне и Робеспјере по читавом свету, истовремено минимизује америчка вулгарна пропаганда.

Тачно је да је упадом у Бастиљу из тамнице извучено пар криминалаца и пар проститутки, као и патолошки опседнут Маркиз де Сад. Али, они који минимизују сам догађај, заборављају да је 14. јули 1789. био метеор који је ударио у историју свих земаља света. Тај дан створио је Конвенте, гиљотине, диктатуре и освете, али створио је и паролу која је поново покренула замрзнуту хришћанску солидарност човечанства. Да су код нас, у Србији, «папагаји Уније» мало боље познавали историју Француске, односно Западне Европе, препознали би српски демократски похлепни Парламент као француски Конвент из 1792., препознали би самозване «министре Револуције» («ја нисам министар правде, већ министар Револуције», Жорж Дантон), угледали би поново Робеспјера који гиљотинира Дантона, а његови следбеници освећују самог Робеспјера...и све оно што нам се до данас неумитно и бескрајно понавља...

Јер, француска револуција била је супротност америчкој, чији је највећи очувани нуспродукт остала заштита приватне имовине која ће убрзо, што ни Медисон није очекивао, прерасти у хипостазу. Како год да се извитоперила, француска револуција избацила је у космос паролу «Слобода-једнакост-братство», а та ће стара хришћанска дубока жеља и норма, у лику Маријане, поново постати лаичка застава читавог света.

Проста либерална једнакост пред законом (без жеље да се мења неправедни закон) и «апстрактна слобода без праведне једнакости», побијене су духовним закључком да

само једнакост шанси људи даје праву слободу људима. Уместо да се бави превасходно заштитом имовине, француска Револуција је, упркос свему, вратила дух изворног Хришћанства дух деонтологије старих Грка и дух Русоизма.

КАКО ДА МЕ НИКО НЕ УБИЈЕ?

Иако је у Србији ове године, у француској амбасади, гостовао фолклор из Бретање, а бучни рок ритам су замениле шансоне Жилбера Бекоа и Адамо-а (који су у оно доба ипак умели да певају како ни данас не уме професионална певачица «прва дама Француске»), башта амбасаде у Београду брујала је од «Европејаца без душе». Вртеле су се у круг технократе које тврде да су «француски ђаци» иако говорећи и свој матерњи српски језик праве граматичке грешке, ММФ-овски обртачи пара, или гугутке људских права које од силне ангажованости још нису стигле да прочитају изворну декларацију о правима човека и грађанина. Било је и широких и високих дама које чепе ноге ситнијих силуета, «ташна-машна» партијских лепотана и обавезних анонимних деколтираних, накићених пратиља тренутка. Све је врвело од референата бројних министарстава, чије дело је народу непознато, али који су се неким лукавством убацили на дипломатске листе. И ови мољци су свакако профитирали од 14. јула: могли су да попију добар шампањац који на својој земљи прави француски сељак, исти онај кога Брисел данас спутава, намећући му своје указе и неукле норме. Пробали су и сир којег ће ускоро у ЕУ све мање бити, јер је Француској извоз већ ограничен, а Немачка увелико прави неку врсту жвакаће гуме са чувеном апелацијом француског сира. То је Немачкој њена Унија дала.

За оне духовније, 14. јула није било Бог зна чега. Ретко ко је уопште чаврљао о Револуцији те вечери, јер наши транзициони трговачки револуционари и Јакобинци нису у равни француских историјских фигура. Нема више ни расправа о слободи којих је било '68. године. Кога у свету профи-мана још интересује слобода? Уосталом, ове бургундијске званице од пре времена Јованке Орлеанке, чак и на тој француској територији амбасаде 14. јула причају енглеским језиком, чудећи се што се неки народи боре да сачувају своје језике и културе. Шта ће им револуција, шта ће им језици, шта ће им култура? За њих је једино питање револуције, једино питање транзиције и једино питање реформе у таласима атлантизма, оно старо питање постављено песимизмом Томаса Хобса: како да ме нико не убије и како да од других лопова заштитим своју (украдену) имовину?